

Věděla jsem, že musím něco udělat: Musím všechno změnit a jít dál. Ale jinak, splním si svůj sen, ještě letos. Půjdu cestu ve Španělsku, půjdu sedm set kilometrů – a sama.

Tenkrát jsem prostě uvěřila, že cesta mi pomůže.

CAMINO DE SANTIAGO → Neboli Svatojakubská poutní cesta. Poutníci z celého světa každoročně pěšky putují ke hrobu svatého Jakuba Staršího v katedrále v Santiagu de Compostela ve Španělsku.

Správné Camino by mělo začít u dveří domova. Někteří jdou stovky kilometrů, jiní několik tisíc. I takové jsem na své cestě potkala.

Ve Španělsku je dvanáct značených tras. Já jsem si vybrala tu nejznámější, Camino Frances. Vedla mě přírodou i městy. Přespávala jsem v kláštorech, ubytovnách zvaných *albergue* nebo jsem nespala vůbec. Někdy jsou totiž ubytovny zařízené tak, že v jednom pokoji spí i několik desítek lidí. Patrové postele vržou, až se člověk bojí otočit. A když nevržou postele, chrápou ostatní poutníci. Nepomohly špunty do uší, nepomohla sluchátka.

Občas jsem nechápala, kde se to v těch lidech bere. Ve dne se na mě usmívali, v noci vydávali zvuky, které s člověkem nemají nic moc společného.

Cesta je značená symbolem mušle nebo žlutou šipkou. Posledních sto kilometrů bývají na cestě často patníky s ukazatelem kilometrů. Dojatí poutníci na ně připisují svoje myšlenky a moudra.

Ve městech mi často lidi ukazovali směr, když jsem zabloudila. Zdravili mě, mávali a přáli mi šťastnou cestu.

Camino je v posledních letech tak populární, že občas jdou poutníci v zástupech. Nejvíc lidí je tu

samozřejmě v létě během prázdnin. Někdo cestu vykoná z náboženských, někdo z úplně jiných důvodů. Každý má ten svůj a možná i v tom je Camino speciální. Spojuje lidi s různými motivacemi, ale se stejným cílem.

A TAK JSEM ŠLA → Batoh, boty, spacák, pláštěnku, oblečení, náplasti a jdu! Prvního listopadu 2016 jsem odjížděla z domu. Všichni jsme to obrečeli.

Moje střeva se sice částečně uklidnila, ale psychika už byla po všech těch měsících trápení zlomená. Stoupla jsem si na váhu, která mi ukázala čtyřicet osm kilo. Při mojí výšce skoro metr osmdesát to byl katastrofální pohled.

Až když se večer letadlo zvedlo nad Prahu, uvědomila jsem si: Přestala jsem mluvit o tom, že změním svůj život. Udělala jsem to! Je to krůček k vítězství!

A tak jsem šla. Začínala jsem sama, bez imodia a dalších prášků. Každou chvíli jsem stahovala kalhoty a spěchala do keřů. První den jsem ušla pět kilometrů a dál jsem jít nemohla. Zastavila mě bolest břicha.

Tu noc jsem v *albergue* přemýšlela: Dělán opravdu dobře, když to tak bolí?

Nespala jsem, protože vedle hrál chrápající koncert. Vztekla jsem mlaskala, aby aspoň změnili tóninu, a nic. Po pár hodinách bylo ráno, vstala jsem a šla dál, bez lítosti a bez otázek. Každý den jsem přidávala kilometry, protože v zimě byly některé ubytovny pro poutníky zavřené. Potřebovala jsem se bezpečně dostat do dalšího *albergue*, abych v noci venku nezmrzla.

Cesta naštěstí nebyla fyzicky náročná, často jsem byla ve městech. Mohla jsem si tam sice nakoupit a najíst se, jenže mi nebylo dobře. Pořád jsem se mezi lidmi necítila ve své kůži a hledala místa, kam utéct.

Několikrát jsem musela poprosit o použití toalety v restauraci, protože bych jinak prostě nedoběhla. Pokaždé když jsem opouštěla civilizaci a šla do přírody, jsem byla šťastná. Tam jsem se cítila nejlíp, protože jsem neměla strach. Nepřemýšlela jsem, jen šla. Chodila jsem se skloněnou hlavou, nechtěla jsem se bavit s ostatními poutníky. Nedokázala jsem nikomu vysvětlit, proč jdu. Byla jsem ještě moc bolavá, a tak jsem se toulala sama. Byla jsem pořád unavená. Po prvním týdnu jsem si ale všimla, že se moje zažívání začíná zlepšovat. Chodila jsem každý den kolem dvaceti kilometrů a cítila se jako Herkules.

No já mám snad ze všech největší batoh. Rozhlížela jsem se kolem sebe. Táhla jsem s sebou v podstatě celou skříň, oblečení a kosmetiku jsem měla snad na jakoukoliv příležitost, od chůze až po svatbu (kdyby náhodou). Každý den jsem si dala sprchu, čerstvé jídlo a uložila se do postele. Měla jsem všechno pohodlí a cítila se mnohem líp.

Začala jsem poslouchat ostatní poutníky, jejich příběhy a životní cíle. Najednou jsem kolem sebe měla spoustu přátel, kteří se neptali, ale čekali. Čekali, až jim budu chtít svůj příběh říct. Po měsíci na Caminu jsem jim to všechno vyklopila. Byl to můj poslední večer a moji přátelé se za mě pomodlili. Další den ráno jsem přicházela před katedrálu v Santiagu de Compostela. Všichni tam na mě čekali, blahopřáli mi a smáli se. Tleskali mi dokonce i korejští turisté, kteří byli tak mrňaví, že jsem je málem zašlápla.

V pravé poledne se konala bohoslužba za poutníky, celou dobu jsem seděla v první řadě a byla dojatá. Sama v sobě jsem ale věděla, že půjdu ještě dál. Na „konec světa“.

Konec světa, Fisterra

Hned ráno jsem vyrazila na cestu a po dalších třech dnech stála na útesu. Byla jsem v cíli, byla jsem ve Fisteře, už jsem neměla kam jít dál. Bylo to 6. prosince 2016.

Něco se Caminem pohnulo, něco se změnilo. Ale potřebuju víc času, abych to dokončila.

Nedokázala jsem se ještě srovnat. Seděla jsem na útesu a hleděla do oceánu. Vzpomněla jsem si na poutníka, který šel až z Itálie a který mi řekl: „To pravé Camino začíná až po skončení tohoto.“

A tak jsem se znovu začala ptát, jenže tentokrát jinak: Co je vlastně můj sen? Co jsem vždycky chtěla poznat a zažít?

Najednou jsem měla před očima článek z roku 2012, kdy první Češi prošli pěšky celou Ameriku. Tenkrát jsem nevěřila, že je to fyzicky možné.

„Pacific Crest Trail, to je ono, možná teď je ten správný čas, možná bych do toho měla jít.“